# LUSUS AMATORIUS:

SIVE,

# Musæi Poema

DE

HERONE & LEANDRO,

E Græcâ in Latinam Linguam Translatum.

CUI

Aliæ (tres scilicèt) accedunt Nugæ Poëticæ.

---

*Authore* C. B.

---

*Plaude tuo marti, miles; nos odimus arma:*
*Pax juvat, & media pace repertus amor.* Ovid.

---

*LONDINI,*

Impensis *Thomæ Speed*, & prostant venales in viculo vulgo vocato *Exchange-Alley*, e regione Bursæ Regalis in *Cornhill*. 1692.

Quem quidem lusit, ne dicam scripsit, Author, animo [illegible]liter ac Apolline invito, superiorum tamen mandatis obsequens; anno scilicet ætatis suæ vicesimo primo vix dum elapso: ignoscas itaque, candidissime Lector, desipienti in loco.

# ✝ *Luſus Amatorius*, &c.

LAmpada, furtivos quæ conſcia vidit amores,
Quos fruſtrà optavit totiès Aurora videre,
Diva canas; magnúmque virum, qui pectore nudo
Per tumidos fluctus, pérque aſpera ſaxa profundi,
Nocturnum patefecit iter; ritúſque peregit
Idalios, blandæ gremio porrectus Amicæ.
Nec non æternum tua carmina nomen Abydi
Dent famæ; & Seſtos cantetur parva per orbem,
Mutua liba'runt ubi gaudia noctis Amantes.
At quò mente feror? Quaſnam Telluris ad oras
Muſa rapis? Videor jam nunc audire Leandrum
Ilia ducentem, palmis dum verberat æquor
Spumoſum; videor mihi vertice Turris in alto
Hiſce oculis ſpectare Facem, quæ deſuper undas
Proſpiciens, te, Nauta, vocat; tibi monſtrat eunti
Officioſa viam, fluctus dum tramite ſignat
Purpureo; latéque reſolvens luce tenebras,
Ecce tuos niſus miſeranti oſtendit Amicæ.
Ter ſalve, Fax uſque vigil! Vera illius ignis,
Viſcera qui Dominæ flagrantia carpit, imago!
I nunc, ſidereas aperit tibi Jupiter arces;
Inſere te cœlo; Veneri chariſſimus almæ
Heſperus alter eris. Sed fati haud immemor unquàm
Seſtiados miſeræ, felici ſemper Amantes
Influxu aſpiciens, votis ſuccurrere diſcas.
Nam benè Tu noſti, quàm ſævis pectora flammis
Urit Amor; noſti, quales tulit ægra dolores,
Quos gemitus & quæ ſuſpiria fuderat Hero,
Si quando injecit viduo ſua membra cubili,
Spémque diù fotam rabidi maris ira fefellit.

Tu

Tu quoque cum Nymphâ, veluti comes, ire ſolebas
Ad ſpeculam, quoties terram nox abdidit atra;
Donec ab Æolio prorumpens carcere ventus,
(Fortitèr ah nimiùm ſpirans!) vitámque Leandri,
Téque ſimul, tenues diſcedere juſſit in auras.
Stant urbes geminæ, rectà ſeſéque viciſſim
Trans mare proſpectant, reflui prope litora ponti,
Gurgite qui parvo adverſas concurrere terras
Europámque Aſiámque vetat; quarum altera Seſtos,
Altera (ſic patres voluere) vocatur Abydus.
Hanc urbem incoluit florenti ætate Leander,
Inter Abydenos quo non formoſior omnes
Alter erat Juvenis; ſed candida Seſton habebat
Hero, jam matura viro, ſpes una parentum,
Seſtiadáſque inter longè pulcherrima Nymphas.
Hi flammâ caluere pari; nam certa Cupido
Spicula corripiens, arcum lunavit, & uno
Amborum confoſſa dedit præcordia telo.
At ſi (quiſquis eris) rerum ſtudioſe viator,
Te fortuna pedes illàc torquere vocabit;
Siſte precor, cupidíque tui paſcantur ocelli
Disjectas moles exesáque ſaxa tuendo:
Saxa etenim viſuntur adhuc, veſtigia Turris,
Stare ubi per noctem nimìs anxia virgo ſolebat,
Ductricémque ſuo tedam præferre Leandro;
Cujus adhuc fatum mœſtæ deflere videntur
Naiades; & queruli dum fluctus murmur ab imo
Æquore dant ripis, reſponſant flebile ripæ.
Sed pandas mihi, Diva, modum, quo Seſta puella
Vulnus Abydeno juveni dedit inſcia prorsùs
Arcanum, paritérque recepit vulnus ab illo.
Cùm fronte inſignis tùm ſanguine nobilis, Hero
Sacra miniſtra fuit Veneri; ſponſæque precantis
Vota Dionæas imponere ſuevit in aras.
Hæc procùl à patriis, facie Venus alterá, tectis,
Ad mare fluctiſonum poſitas habitaverat arces
Sola ſibi; tenuítque ſuum intemerata pudorem.
Nec juvenum cœtus, ut mos erat, illa frequentes,
Néve puellares unquam eſt dignata choreas
Viſere; nè roſeo vultûs ſplendore, placere

Queis

Queis velit, invidiâ cruciaret sæva sodales.
Novit enim quantis muliebria pectora Livor
Exagitet stimulis; nam rarò Fœmina gaudet
Ora, nisi in proprio speculo, formosa videre.
Non illi, baccata suo circundare collo
Vincula, vel pexos gemmis onerare capillos,
Unica cura fuit; sed quo sibi Numen haberet
Usque favens magnæ Veneris, penetralia sacra
Illius accedens mactavit sæpè volucrem
Chaoniam, & cinxit redolenti altaria myrto.
Thura, Cupidineos ut sic averteret ictus,
Sæpiùs illa dabat; votiváque plura quotannis
Munera, suspendenda tholo, promisit Amori.
Nil tamen ista juvant; haud munera respicit unquam
Cœcus Amor. Tàm dives opum quàm pauper amare
Cogitur; ignitas effugit nemo sagittas.
Jámque aderat festiva dies, tibi, pulcher Adoni,
Et Paphiæ sacrata Deæ; quùm Seston ad urbem
Agricolæ, & ruris vicinia tota, vetusto
Pro more agglomerant. Veniunt hùc protinùs omnes,
Quotquot ab Ægæis miserunt Cyclades undis.
Hùc venit Æmoniæ campos qui vertit aratro,
Quíque Hebri bibit amnis aquas; descendit ab Idâ
Pastor, & excelso Libani de culmine montis
Plaudentûm sese agmen agit; Neptunia Cyprus
Deseritur; Nymphísque vacat, modò plena, Cythere.
Quin ubi de Festo rumor pertingit Abydi
Mœnia, turmatìm à tectis effusa Juventus
Quà data porta ruunt; verrentésque æquora tonsis
Accelerant, avidi solennes visere pompas.
Non verò Pietatis amor, non annua Divûm
Sacra, peregrinæ pubis juvenilia corda
Sollicitant; hi longè alio flammantur ab Igne;
Néve Deam agnoscunt, nisi quæ Mortalis habetur.
Intereà sese Veneris, spectabilis Hero,
Magnifico suspensa gradu, per templa ferebat.
Eximius nitet ore decor, radiíque gemellis
Hìnc atque inde fluunt oculis; novus unde per ædem
Flagrat honos, duplicíque auro laquearia fulgent.
Interfusa genas distinguunt alba rubentes

Lilia, purpureis floréntque coralia labris;
Dum niveæ cervicis ebur diffusa flagellat
Cæsaries, humeróque pedes descendit ad imos
Vestis, & aurato lambit vestigia limbo.
Temporibus veterum, quùm Tyndaris altera Phœnix
Atque niger quasi cygnus erat, finxere Poëtæ
Tres numero tantùm Charites; sed plurima lusu
Gratia Sestiados vario per membra vagatur:
Mille sinu resident Veneres; bis mille Lepores
Nascuntur facie, quoties gemmantia flectit
Lumina, vel risu levitèr movet ora sereno.
O quæ virginibus præstantior omnibus una es,
Fœminéæque decus turbæ! Quàm digna sacerdos
Tu simùl es Veneri, simùl & Venus ipsa videris!
Ecce autem quanto fervent delubra tumultu
Confluxúque virûm! Dextrâ solennia ponunt
Dona focis Divæ; sed habet sibi corda sacerdos.
Illa ubicunque tenet gressus, quacunque per ædis
Marmoream spatiatur humum, furtiva medullis
Insinuat sese juvenum; dulcíque catenâ
Ducit ad arbitrium vultúsque animósque sequaces.
Hìnc totam extemplò pestis jucunda catervam
Corripit, ac teneris cœcum ossibus implicat ignem.
Dant alii gemitus; alii sua vulnera celant.
Cùm subitò è multis unus, cohibere furorem
Impatiens, tandem has effudit pectore voces.
Sæpè equidem vidi claram Lacedæmonis urbem
Quæ vulgò nunc Sparta audit; notissima famæ
Egregias propter, quarum est opulenta, puellas.
Vidi ibi luctantes nudis persæpè mamillis
Corpore præstanti Nymphas; at Fœmina nunquam
Tàm suavis, tàm blanda tuens, hisce obtigit antè
Obversari oculis; cui nunquam vel tulit ætas
Vel feret ulla parem. Ah, quoties invita retraxi
Lumina suspirans! Mox hæreo totus in illâ
Rursùs; & obtutu placido defixa pererrat
Membra, sed expleri nescit, mens nostra, tuendo.
O si, Virgo, tuis cingi mea colla lacertis,
Inque sinu tepido vitam expirare, liceret!
Non mihi rex Erebi, non pallida Mortis imago

Terrorem

Terrorem incuteret; quin ultima voce profatus
Clamorem exultans, Sic, ſic juvat ire ſub umbras!
Non ego Cœlicolas inter conviva ſedere
Optarem, ſummi neque ſceptra ſuperba Tonantis
Invidus aſpicerem; ſi (quod dent Numina!) mecum
Fœdera connubii ſocialia jungeret Hero.
Sorte meâ felix, meritò tunc pocula Divûm
Vel nihili facerem; nam ſponſæ baſia figens,
Nectar ab Hyblæis poſſem exhaurire labellis.
Sed ſi vana peto; ſi non conceditur ulli,
Alma, ſacerdotis veſtræ, Cytherea, pudorem
Sacrilegâ laxare manu: Nihil ampliùs oro,
Quàm quòd huic ſimilis, mihi ſit pro conjuge, Nympha.
  Sic fatus ſua corda levat; dum cætera pubes
Vulnus alit venis: Primáſque ſub ilia flammas
Incaſſùm reprimens, bibit altiùs inde venenum.
Aſt ubi, Virgineæ correptus imagine formæ,
Attonitúſque inhians, deſcendere in oſſa Leander
Intima percepit rabiem, viréſque tegendo
Sumere; turbato ſub pectore multa volutans,
Experiamur, ait (quid enim tentare nocebit?)
An precibus flecti poterit, ſeu queſtibus aurem
Virgo dabit facilem, noſtros miſerata dolores.
Ah pereo infelix! Pereo; niſi fas ſit ab Illâ,
Unde malum accepi, demùm ſperare ſalutem!
Talia dum ſecum loquitur, dúmque æſtuat intùs;
Per liquidas accenſa genas it flamma repentè
Purpurea, arcanos animi confeſſa tumultus.
Ecquis enim oſtentet tàm duro robore pectus
Armatum, ut Formæ non ſit penetrabile telis
Fœmineæ? Quem non valeat ſuperare Cupido?
Uſque adeò intentis oculis haurimus amorem
Ignari; donèc tacitè ſublapſa per artus
Blanda lues, diro cruciat præcordia tabo.
Hinc miſer inſanit Juvenis; mens anxia curas
Mille ſimùl verſans, nunc hùc nunc fluctuat illùc
Spémque metúſque graves inter: Modò gaudia frontem
Exhilarant; ſubitóque rubor pallórque viciſſim
Per dubias properant refluo cum ſanguine venas.
Heu, quid agat? Vel quo dilectam ambire Puellam

Audeat affatû ? Stimulos amor addit inerti,
Sed vetat ire pudor linguámque pedésque coercens.
Sic piger obstupuit. Mox verò audacia crescit
Paulatim ; totóque ingrata modestia vultu
Exulat, ut nimiùm virtus onerosa procanti.
Nec mora, difficili nixu per densa virorum
Agmina corripuit spatium ; turbâque solutus,
Virginis aspectu coram, vestigia fixit.
Jámque trahens altè gemitus, ad sydera palmas
Erigit, inque humeros labentia colla reclinat.
Tum nutu alloquitur Nympham ; visúsque protervos
Obliquans, aciem petulanti dirigit ictu :
Utque palàm faciat vulnus per signa, loquaces
Ecce vicem linguæ digiti supplere docentur.
Illa ubi persentit quid mœsti verba Leandri
Tot sibi muta velint ; propriæ benè conscia formæ,
Ipsa sibi plaudit ; cristásque in vertice tollens,
Altior incedit gressu tumefacta superbo.
Quò magis inflammet Juvenem, lasciva venustam
Nunc faciem obnubit peplo ; nunc torva tuetur ;
Atque ita crudelis captivo insultat Amanti :
Nunc illum aspiciens, quasi jam Sperare juberet,
Annuit, & motis blandè subridet ocellis.
Accipit hæc lætus Juvenis ; cui summa voluptas
Sollicitam recreat mirâ dulcedine mentem,
Quòd sua non dederit surdis suspiria ventis.
Dúmque spei plenus mollissima tempora fandi
Cogitat, & paritèr quæ prima exordia sumat ;
Hesperus intereà præceps descendit ad æquor
Occiduum, involvens terrámque polúmque tenebris.
Tunc ille, auxilio noctis confisus, Amicam
Aggrediens, lateri non evitantis adhæret.
Ac primò affari metuens, modò vellicat oram
Extremam pictæ chlamydis, modò veste remissâ
Mollitèr apprendit lævam, digitósque rubentes
Contrectans, gemitu gravitèr se quassat anhelo.
Abripit illa manum ; vocémque, in guttura sursùm
Dum quærebat iter, tanquam indignata repressit :
At placido aspectu simulatam prodidit iram.
Sumit ab hoc animos Juvenis, pallámque fluentem

Vir-

Virginis invadit manibus; penitissima templi
Ad loca contendens ( ubi Nox circumvolat umbrâ
Sublustri, qualis teneræ præbenda puellæ est )
Vi trahit invitam; sed non invita trahenti
Obsequitur; sic pugnat enim, ut quæ vincere nollet.
Fœmineis tamen illa minis objurgat, & ore
Intonat irato, dictísque ita fatur acerbis.
Improbe! Quis furor, aut quæ te dementat Erynnis?
Mitte togam, aut patris famulos clamore ciebo.
Nulláne te tangit Pietas? Per Numina juro
Quæ templo hoc resident, faciem tibi protinùs ungue
Diripiam, nisi tàm fœdo desistis ab auso.
Túne potes ( demens! ) nostrum sperare cubile
Hospes, & ignotus? —Norunt meliora parentes.
Talibus infremuit. Sed post tot nubila & imbres
Horrisonos, post tot reboantia fulgura, quis non
Tranquillam cœli certò prædiceret auram?
Quando etenim, clamosa acuens in jurgia linguam,
Fœmina verba proci blandè suadentia verbis
Fulmineis, questúsque minis furiosa rependit;
Obsessæ est urbi similis, quùm ad mœnia cives
Ultima perpessi coeunt: In turribus altis
Sanguinea attollunt signa, & jam jámque parati
Prælia inire volunt, aut saltèm velle videntur;
Sin hæc successu careant, si fortiùs instans
Miles ab adverso nunc mœnibus imminet, armis
Depositis pacem exorant portásque recludunt.
Sic palmæ certus, magis ac magis inde Leander
Incaluit; totísque novum bibit ossibus ignem.
Et jam virgineâ pendet cervice, tenaci
Amplexúque fovet, placido sic ore loquutus.
O Dea! Nam certè non est vox nec tibi vultus
Mortalis; mea pulchra Venus! Mea casta Minerva!
Sis felix, nostrúmque leves miserata laborem.
Ah miser in flammas abeo! Per viscera sævus
Regnat amor, penitúsque perêdit felle medullas.
Si qua tibi pietas, si non in pectore ferrum
Aut adamanta geras; hæc per delubra, per aram,
Per caput hoc tibi devotum, per vulnera nostra,
Pérque tuos oculos qui vulnera nostra dedere,

Te precor exhibeas ægro ſolamen Amanti,
Quem ſervare potes; potes, ah, quem perdere amantem
Elige utrum facias. At non immania corda
Sunt tibi; non tales decet inclementia vultus.
Soláne perpetuâ mœrens carpêre juventâ?
Nec dulces natos Veneris nec præmia noris?
An tu ſacra velis ritu celebrare Diones;
Nec quid Hymen, quid amor, quid ſint connubia, curæ
Exue crinales vittas; ſi grata ſacerdos
Eſſe cupis Veneri, Veneris ſac jura ſequare.
Me Puer omnipotens, qui, poſt tot monſtra ſubacta,
Magnanimum Alciden docuit ſervire puellæ
Jardaniæ, & fuſum digito verſare toroſo;
Me tibi miſit Amor. Si te metus ullus Amoris
Commoveat, precor ut miſerum, ac ferè luce carentem
Hoſpitio dignere tuo, gremióque reponas.
Seu Famulus dicar, ſive Hoſpes, ſive Maritus,
Nil moror hos titulos; ſolùm Tuus eſſe laboro.
Forſitàn audieris (nam vulgus fama per omne
Labitur) ut quondam tedas Atalanta jugales
Averſata, feras inter ſylváſque Dianam
Innuptam coluit, ſprevítque Cupidinis arcus.
Mox autem ſuccenſa Venus, glaciata ſuperbæ
Pectora comburit Nymphæ, juvenémque coegit
Milaniona, priùs quem valdè odiſſet, amare.
Ergò cave, quæſo. Noſti ut faſtidia Divæ
Diſpliceant Paphiæ: Tanti tu Numinis iram
Hoc, precor, exemplo diſcas vitare tremendam.
Dixerat. Illa avidâ dulces bibit aure loquelas;
Nec quid habet quo tàm mulcentia dicta refellat.
Nunc oculos defigit humo, roſeóque pudore
Obſtupuit ſuffuſa genas; nunc vela reducens
Serica circum humeros, quæ tergo fortè fluebant,
Confeſtim ſeſe avertit; paulúmque recedens,
Lævia verrebat taciturnis marmora plantis;
Mox redit, ínque viri conſpectu obmutuit amens.
Aſt ille interea meditatur mente triumphos,
Et ſecum Pæana canit; dum ſaucia Virgo
Ardeſcit, pérque alta ſilentia narrat amorem.
Jámque furens animo, per membra decora Leandri
Lu-

Luminibus tacitis errat; jam lactea colla
Impubésque genas videt, insanitque videndo,
Et rabidos circum præcordia ventilat ignes.
Nec latet haustus amor; sed fax vibrata per artus
Sidereos, totum tremulo sudore fatigat
Corpus, & ingenuo distendit murice venas.
Cùm subitò in gremium faciem demissa pudicam,
Ingemit; ac medio sic interfata dolore est.
Ipse vel hanc statuam suavi sermone moveres,
Inque remolliti penetrares viscera saxi!
Quis te mellifluas voces, artésque loquendi
Multiplices docuit? Nostram quis visere terram
Ferreus ah, primùm suasit tibi? Nam tua verba
Incassùm fundis; sterilíque exuris amore
Pectus inassuetum flammis. Utrique parenti
Displicet, ut cuivis conjungar sponsa marito.
Nec meus intereà peregrinum lectus Amantem
Excipiet; qui, cùm primus deferverit æstus,
Oscula & amplexus & fastidita relinquet
Gaudia, longinquas procùl hinc fugitivus ad oras.
Sin statuis mecum, vagus incertúsque, morari;
Nulla Cupidineos abscondent antra furores.
Perniciosa virûm lingua est; umbrâque silenti
Quod facis, in mediis auditur manè viarum.
Dic verò nomen, quo te possim memorare
His pulsum à terris, & tristia fata sequutum,
Sive tegat tellus, sive æquoris hauriat unda.
Ipsa (sed immeritò, fateor) celeberrima dicor
Hero, ut tu jamjam audisti fortassè; mihíque
Sestiacas juxta ripas domus alta tuetur
Cœruleos latices, & vertice nubila pulsat.
Non illìc lætas inter jucunda Sodales,
Aut festiva cano, aut duco aspicienda choreas.
Non sonat argutæ thalamo testudinis unquàm
Dulce melos nostro; solùm mare murmurat atris
Vorticibus, fremitúque ægras diverberat aures.
Quòdque magis cruciat, (sic vult mea dura noverca)
Una mihi tantùm comes est ancilla, timores
Quæ minuat dominæ, simùl & custodiat arcem.
Sic fata est; roseúsque iterùm pudor orsus ab ore

Imple-

Implevítque genam, & teneros defluxit in artus.
Quæque modò dixit, jam nunc indicta volebat.
Haud ita Leander, vesano tactus amore;
Sed varios versare dolos, multúmque putare
Quî poterit magnum Veneris certamen inire.
Indomitos compescit Amor, prosternere doctus
Effrænatum animum; pòst autem mitia dicit
Verba, suósque levat modò quos oppressit Amantes.
Sic etiam, immiti percussum vulnere, juvit
Leandrum; tali qui voce silentia rumpit.
Virgo, tibi ut jaceam tèr felix sponsus in ulnis,
Quamvis unda foret rutilis impervia flammis,
Ad tua per fluctus ardentes castra venirem.
Nil te visurus metuam; sævos neque flatus
Ventorum, aut rapidis cinctum Tritona procellis.
Sedulus at semper tentabo nocte profundum;
Póstque Hellesponti lites dulcémque laborem,
(Haud etenim longè notissima distat Abydus)
Ecce, tuus veniam, promptus sine veste, maritus.
Tu tamen in cæcis tenebris defige lucernam,
Ut Turrim spectans oculo, tibi navis Amoris
Deferar, alma tuæ attendens moderamina stellæ.
Tum neque servabo flectentem plaustra Boö:en
Pigra: Nec absistam à cœpto, licèt ater Orion
Stringat acutum ensem, & lethales depluat imbres.
Chara autem hoc caveas; ne flamine ventus acerbo
Abripiat lucem, mediísque ego prensus in undis
Suspirem moriens, animámque in gurgite linquam.
At quoniam cupias nostrum, ô pulcherrima, nomen
Scire; Ego sum (teneas, oro, memor usque) Leander,
Et (modò tu dederis) Conjux charissimus Herûs.
Hæc ubi suaviloquâ Juvenis cum voce dedisset,
Illaqueans animum Nymphæ; quàm lætus uterque
Ardet in illicitos amplexus ire! Sed hora,
Sed locus, heu nondum satìs opportuna, vetabant.
In præsens differre placet sua gaudia. Noctù
Illa Facem è summâ turri ostentare jugalem
Spondet, Abydenos dum linquens ille penates
Corpore piscosi tranaret gurgitis undas.
Fœdera sic ineunt, almæ jam conscia Divæ

Nu-

Numina teſtantes; fideíque in pignora dextris
Implicitis, paritèr preſſiſſima baſia jungunt.
Tum diverſi abeunt : Ægrè divulſus ab ulnis
Et charo aſpectu Dominæ flaventis, ad æquor
Dirigit ille pedem, divortia quæque viarum
Sedulus obſervans, nè quùm remearet, opaca
Noctis in errores incautum duceret umbra.
Jámque renaſcenti luſtrabat lampade terras
Craſtina lux ; Phœbi tardè reptantis Amantûm
Incuſat ſpes ægra moras, longúſque videtur
Stare dies. Quodcunque parant, quocunque vagantur,
Sola animo Nox grata ſubit ; mens omnis in illâ eſt.
Nox tandem adveniens optata, ſilentia mundo
Rebus & omnigenis induxerat alma ſoporem ;
Ac ſoli requies non eſt conceſſa Leandro.
Ille ſed inſani Furias perpeſſus amoris,
Ad cava per tenebras Phryxæi litora ponti
Se feſtinus agit ; celsâque crepidine ripæ
Conſtitit, opperiens promiſſæ nuncia tedæ.
Verùm ubi jam cœlos nigreſcere viderat Hero,
Evolat, atque altâ pinum ſuſpendit in arce
Flammiferam. Subitò Juvenem novus occupat ardor
Vel procùl abſentem ; conſpecto lumine flagrat,
Et ſocias patitur vivâ cum lampade flammas.
At quùm turbineos fluctus, ſpumosáque ſævi
Murmura Neptuni perculſis auribus hauſit ;
Diriguit primò, gelidúſque per ima cucurrit
Oſſa tremor. Sed mox poſito ſua corda timore
Erigit, & ſecum dubitans his vocibus infit.
Heu ! Quàm difficilis mihi nunc datur optio ! Acerbam
Cui vel Aquis mortem, vel ab Igne ſubire neceſſe eſt.
Sævit amor, ſævit pontus ; placabile Numen
Neuter habet ! Noſtris ſurdeſcunt ambo querelis !
Quid faciam infelix ? — Flammas ego pectore toto
Arripiam ; gelidi ſic nil maris unda nocebit.
Æquora cùr metuam, cùm ſit Venus æquore nata ?
Imperat illa ſalo ; noſtros regit illa dolores.
Vix ea fatus, humi veſtem deponit, & alto
Litore deſiliens niveo ſe corpore in undas
Miſit ; & alterno diducens brachia motu

Incu-

Incubuit pronus pelago, dum candida cervix
Eminet, ac madidi fluitant in terga capilli.
Ipſe ſibi remex, ſibi vector, & ipſe carina,
Pervigil ( inſolitos quoniam nulla orbita curſus
Dirigat ) Idalio ſemper dependet ab aſtro,
Atque ducem verſus, directo limite, Tedam
Urget iter liquidum, ſulcans vada ſalſa lacertis.
Seſtias intereà, ſolo ſtans culmine Turris,
Tethyos exorat numen, votíſque precatur
Marmora ſupplicibus venienti tuta marito.
Et contra Boreæ rabiem Caurique tuetur
Lampadis obtenſo famulantia lumina peplo ;
Donec ad optatos portus benè feſſus Amator
Appulit incolumis, ſiccâque reſedit arenâ.
Nec mora, ſublimi Virgo decurrit ab arce,
Et reſerat feſtina fores ; jámque obvia ſponſo
Facta ſuo exultat, primóque in limine tecti
Aſſiluit, charâque diù cervice pependit.
Oſcula mille rapit, nudos velamina circum
Injiciens humeros ; modò rursùs & oſcula libans,
Rorantes nitido detergit pollice crines.
Tum ſecum in Thalami ducit penetralia, ad ignem
Corpus ubi gelidum refovet, mulcétque pudicæ
Lenitèr attritu dextræ ; dein proluit artus
Ambroſios pingui ſucco fragrantis olivæ,
Inque comas nardi pretioſos irrigat imbres.
Inde toro ſimulàc molli recubabat uterque,
Illa ſtatìm blandis Juvenem conſtringit anhelum
Nexibus, hæc roſeis depromens verba labellis.
Chare mihi conjux ! vitâ mihi dulcior ipsâ !
Quot varios caſus, diſcrimina quanta tuliſti !
Túne mei causâ ( mea Lux ! Mea ſola voluptas ! )
Per freta, per ſcopulos, per murmura rauca procellæ
Ferre viam poteras ? En, accipe digna laboris
Præmia, ( ſiqua tuo ſint præmia digna labore )
Accipe me totam ! nam ſum tibi tota dicata ;
Inque ſinu noſtro tua pectora laſſa reponas.
Talia dicentem medio in ſermone Leander
Occupat amplexu, pro verbis facta rependens.
Multa, Dionææ tanquam præludia pugnæ,

Basia panguntur; Veneris tum lanea solvit
Vincula deliciis inhians, placidúmque petivit
Conjugis infusus gremio per membra soporem.
Sacra maritalis peragunt sic dulcia lecti,
Fortunati ambo; dum nullus ritus inanis
Optatam à Sponso cupienti prorogat horam.
Nullus, uti mos est, emptus mercede, Poëta
Fescennina canens raucâ cum voce Maritam
Occidit miseram; præcinctæ lampades auro
Non his collucent thalamis; neque turba proterva
Nympharum celebrant agiles ad plectra choreas.
Sed loca tuta silent; effræna licentia furti
Promovet Idalios lusus, Nymphæque pudentis
Nox taciturna genas nigranti obducit amictu.
Sæpè, sed incassùm, Tithoni Aurora cubile
Deseruit citiùs solito; ut, per lata fenestræ
Ora, salutaret post prælia noctis Amantes:
Namque diem fugiens primo sub manè Leander
Mollibus exurgit stratis, hæsura relinquens
Suaviola in labiis Dominæ; pelagóque remenso,
Intùs adhuc ardens, patrias appellit ad oras.
Parte aliâ, tumidi crescentia pondera ventris
Hero ut celaret, laxâ cum veste parentum
Callida dat fucos oculis. Cupit illa videri
Virgo die; at Mulier noctù plusquam esse videtur.
  Sæpiùs occulto sic oblectantur amore,
Et fausti indulgent thalamis. At (proh dolor!) ô quam
Exiguo pendet filo hæc fugitiva voluptas!
Vix benè pulchra dies (sors ô crudelis Amantûm!)
Orta fuit, subitò quin tristibus occidit umbris.
  Jámque pruinoso contristans frigore Cœlum
Horrida bruma venit. Nautis inimicus Orion
Desævit; Boreásque atros ad littora fluctus
Agglomerans, imis è sedibus excitat æquor.
Non jam descendit cupidus mercator in altum,
Pauperiémque pati discit; stat navita portu
Sollicitus, metuitque ratim committere vento.
At nil te flectunt, animis invicte Leander,
Nimborum cœlique minæ; non te aspera ponti
Intercludit hyems, nec territat auster euntem.

C Tædia

Tædia nulla viæ, te nulla peric'la morantur,
Dum Fax alta vocat; Fax ô malefida! —Sed Hero
Quid sibi surda velit? Fremitúsne audire profundi
Nec ventos poterat? Si mens non læva fuisset,
In vacuo certè jacuisset frigida lecto.
At (sic Fata volunt, Fatísque valentior ipsis
Sic jam suadet amor.) Dat nuncia signa Lucernæ,
Inque sui funus tedam gerit ipsa Mariti.
Nox erat, & piceo velamine Jupiter astra
Condidit; insurgunt Euri, ruptique fragore
Cœperunt reboare poli; quùm Numinis instar
Æquorei exuperans fluctus, animosa Leander
Pectora Neptuni per spumea dorsa ferebat.
Continuò effusos accendens ignibus imbres
Tempestas sine more furit; tota æquora Triton
Vexat, & ingenti per longa volumina tractu
Æstuat unda ferox; montes tolluntur aquarum,
Quos prærupta putes inferre cacumina cœlo.
Mox crebrescit hyems, omníque à parte ruentes
Confligunt venti; totis cum viribus Eurus
Involat in Zephyrum, Boreásque obmurmurat Austro.
Intereà Juvenis subiens extrema malorum
Gurgitis in medio, vicibus jactatur iniquis,
Atque ægrè sua membra trahens sic ora resolvit.
Dii quibus imperium pelagi, quibus æquora curæ,
Hoc miserum servate caput! Date reddere terris
Hanc animam! Tuque ô patrio Venus orta profundo,
Nunc adsis, nunc affer opem! Tibi siqua potestas
In mare; siqua tibi nostri sint cura dolores.
Parce precor, Borea! Quìd iter conaris Amanti
Claudere? Tempus erat, cùm vel tua frigida quondàm
Ignibus Actææ caluerunt pectora Nymphæ.
Hæc & plura dedit moribundâ voce; canoro
Turbine diripiunt pereuntia verba procellæ.
Hinc spes omnis abit. Vano conamine fluctus
Tendit in adversos, dum languida crura manúsque
Deficiunt; quocunque vagæ rapit impetus undæ,
Defertur quasi truncus iners, liquidámque patenti
Singultans bibit ore necem: Et jam morte gravatos
Attollens oculos, trepidantia lumina Tedæ

Suſpicit, atque atras vaneſcere vidit in umbras.
Vidit! Et in longum fugientes clauſit ocellos.
Seſtias at lecto jacet irrequieta, nec unquàm
Solvitur in ſomnos; ſed magno fluctuat æſtu
Curarum; & ſecum reputat, quæ cauſa morantem
Detineat, vel quæ premerent mala Fata Leandrum.
Protinus, ut primùm roſeos detexerat ortus
Lucifer, exiluit thalamo; campóſque liquentes
Anxia proſpectu longo metitur ab arce
Præluſtri; ſi fortè illum, ductrice relictum
Luce, per ignotas errantem cerneret undas.
Vix mare luſtra'rat, cùm ſpumas inter & algam
Aſpicit, ecce, ſuæ propter fundamina Turris,
(Horrendum viſu!) fœdata cadavera tabo
Heu, nimiùm benè nota! Comas & pectora rumpit;
Fœmineíſque replens ululatibus æthera, ſaltu
Demiſſam in præceps ſcopulo ſe infligit acuto.
Sic pereunt miſeri, ſed uterque fidelis, Amantes;
Qui non à ſeſe poterant vel Morte revelli.

---

## Fragmentum Libri Quinti Poëmatis verè Divini, quod *Paradiſus Amiſſa* inſcribitur, à *Johanne Miltono* Anglicè conſcripti, Latino Carmine donatum.

[* *Nè fortè initio nimìs abrupto offendaris, Lector Benevole; paucis te præmonitum velim, Hæc eſſe verba Evæ ſomnium ſuum Adamo narrantis. Nimirùm Diabolus, Angelicâ formâ indutus, à Poëta fingitur Evæ in ſomnis apparuiſſe, fructúſque vetitos decerpſiſſe, decerptos guſta'ſſe: Ad quod facinoris audaciſſimi Eva ſtatìm horreſcit; dum Ille è contra videtur ineffabili quâdam voluptate atque lætitiâ perfundi.* ]

* AST ille exultat, memorans; — O cœlitùs Arbor
In Terram demiſſa! Tuos dulcedine fœtus
Luxuriare dedit facilis Natura; ſed illis
Gratia major ineſt, potior quoniam ipſe Negatis.

Sed quarè, Guſta'ſſe, nefas? Anne invida cœli
Numina ſic ſtatuunt? ô vos dulciſſima Divûm
Fercula! Quæ primo levitèr ſi tangeret ore
Mortalis; ſubitò in Numen Mortalis abiret!
Hâc etenim virtute Bonum dotatur; ut omnes
Cùm ſeſe in partes latè diffuderit, inde
Grandeſcat, Fontique ſuo accumulentur honores.
tende Ergò age, tendo manum, ô ſummi pulcherrima Proles
Et decus Artificis! Fœlix ego non tibi munus
Invideo: Fœlix jamjam, fœlicior ipſa
Protinùs evades, at non formoſior unquàm.
Accipe; tu poſthàc Divos numeraberis inter
Diva potens: Terræque gravi compage ſolutam,
Ire per æthereos tractus, Superúmque juvabit,
Quas hoc per facinus meruiſti, inviſere ſedes.
Dixit; & accedens, paritèr ſimùl admovet ori
Poma meo. Ambroſius per nares uſque palatum
Tranſit odor, ſtimulátque novum ſub ventre furorem.
Nectareas (invita licèt) ſub imagine noctis
Arripio ore dapes. Ambo ſuper ardua cœli
Extemplò rapimur; terrámque æquórque videmus
Deſuper in latum gemino porrecta ſub axi.
Limen at inſuetum dum ſic ego miror Olympi,
Sidereámque viam calco; maleſidus in auras
Vaneſcit ſubitò Ductor, miſerámque reliquit
Aëre pendentem horrendæ ſub concava Lunæ.
Nec mora, cùm tacitè in terram delapſa, videbar
In ſomno ſomnum capere. At mihi qualia mentem
Gaudia tenta'runt, ubi primùm lumina Morpheus
Deſeruit! Quoties tot Crimina mente revolvo;
Me dormiſſe, juvat! Referenti talia conjux
Ingemit; ac mœſto has depromit pectore voces.
O mea vita! Mei Pars optima! Me quoque turbant,
Et mœrore pari afficiunt tua ſomnia mentem.
Somnia, ni fallor, (Deus omina læva ſecundet!)
Orta malo! Verùm unde malum? Sine labe creatam
Te totam Deus implet. At, ô mea dulcis Imago,
(Ut noſti) plures habitant in pectore Vires
Plebeiæ humano, Ratio quibus imperat inſtar
Reginæ; huic agilem Phantaſia proxima ſedem

Vendicat,

Vendicat, aërias pingens in Mente figuras,
Et rerum ſimulachra, foris penetrantia ſenſus;
Has Ratio Ideas jungit, vel dividit ; unde
Cognitio noſtra exoritur. Sed membra quiete
Dùm reſoluta jacent, ſolio Regina recedit,
Inque vicem aſcendit Phantaſia mima, reducens
Præterita ; & varias rerum nullo ordine formas
Componens, nova monſtra parit. Sic nocte videmus
Centauros, hircúmque gerentem cornua cervi ;
Sic tranſacta die, rursùs molimur. In atro
Non alitèr ſomno tu, ſole cadente loquelas
Heſternas, recolis, longè majoribus auctas
Portentis. At pone metum ; vel Numine dignum eſt
Concepiſſe nefas ſolùm : Non Crimina labem
Inducunt Animæ maneat modò caſta voluntas.
Quam ſomno patra'ſſe piget, ſuccumbere culpæ
Quî poteris vigilans ? Ideò nè pectus inanes
Diſcrucient curæ ; nec triſtia nubila Fronti
Inſideant ; fronti, quâ vix formoſior ipſi eſt
Auroræ, oceani cùm primò emergit ab undis.
Quin age, nos dudùm placidi per prata labores,
Ipſi nos fontes, atque ipſa arbuſta voca'runt.
Te jam caltha manet pretioſo rore gravata ;
Te roſa, cui totos injuſſa recludit odores.
His animum dictis cùm jam permulſerat, Evæ
Defluit ex oculis furtivo gemmea lapſu
Guttula ; quam roſeis, qui tunc per colla fluebant,
Crinibus abſtergens, alias effundit ; Adamus
Has pendere videns dubias in margine ripæ,
Oſcula luminibus figit, liquidóſque ſmaragdos
Ebibit : Ac ſponſæ lachrymas gratatur obortas,
Tanquam ſigna, pios nimiùm, confeſſa timores.
Jámque ambo læti properant in aprica ; ſed altæ
Vixdum permenſi nocturna palatia ſylvæ
Attigerant Phœbi radios, ( qui Thetidos almæ
E gremio aſcendens, Paradiſi lampade montes
Sparſit, & aurato juſſit ridere colore. )
Cùm proni genua inflectunt ; campóſque patentes
Immenſi reſonare docent modulamine laudes
Numinis ; ut mos eſt, quoties Aurora reportat

Læta

Læta diem. Semper variis modulamina verbis
Aptantur, quæ ſponte fluunt; nec copia fandi
Larga deeſt; totum ſpirant præcordia Numen,
Quandocunque illis placeat ſeu, more precantûm,
Enarrare Dei laudes ſermone ſoluto,
Sive ornare velint numeroſo Encomia verſu;
Quem vel Threicius plectro ſi pangeret Orpheus,
Deterior potiùs fieret quàm acquireret ullos
Inde novos (quamvis ſit dextra arguta) lepores.
Ad cœlum erecto vultu, concentibus auras
Suaviloquis implent, dum talia voce profantur.
Quocunque aſpicimus; ſeu vaſta volumina Cœli,
Seu Terras Pontúmque vagis metimur ocellis;
Omnia, Summe Pater, tua ſunt. Te cuncta fatentur
Authorem; in cunctis pulcherrima fulget Imago,
At ne pulchra quidem, Tecum collata, videtur.
Vos, qui ſidereum circundatis æthere ſummo
Regis inacceſſi ſolium radiante coronâ,
Aligeri; auguſto ac ſemper pendetis ab ore
Attoniti; (benè noſtis enim) vos pangite Laudes,
Pangite, dum terras divinum carmen ab alto
Pertingat, terríſque iterùm ſuper aſtra reſultet;
Pangite perpetuos, de Numine pangite, verſus!
Tu, qui flammigeri mundi nitidiſſimus Orbes
Ducis, anhelantes præceps quùm Phœbus in undis
Mergit equos; tecum vel pignora certa diei
Promiſſi revehis; tu, Phoſphore, clarius ipſo,
Effulgere tuo facias cum ſydere Numen.
Sol, qui per Terræ vegetantem viſcera flammam
Inſinuas, Mundíque Oculus clariſſimus audis;
Quaſcunque inviſis gentes, quoſcunque receſſus
Ignotos, tu fare tui præconia Phœbi,
Qui tibi purpureæ frontis largitur honores.
Tu quoque fraternos quæ nunc petis obvia currus,
Nunc fugis, incedens Regina per ætheris aulam
Stellarum comitante choro, qui pendulus axi
Volventi aſſiduè circumgyratur in orbem;
Vóſque per ambages fluidi palantia campi
Sydera; vos Sphæ æ, vocalia plectra moventes
Ad numeros; laudate Deum ſimùl omnia, verbo

Qui

Qui potuit Lucem pigris excire Tenebris.
Vos etiam, Rerum genitalia Semina, primò
Quæ Natura parens ingenti excluſerat alveo;
Tot narrate modis Domini præconia, quotquot
Corpora ſub dias renovata emittitis auras.
Vos etiam, tenues Fumi Nebulæque volantes
Stagna ſuper, fuſco vel culmina montis amictu
Cingentes, radiis dum vellera Phœbus inaurat
Extrema; Æterni vos tollite in ardua laudes
Artificis; vario ſeu jam veſtire colore
Cœrula, ſeu toſtos rorare vaporibus agros,
Surgitis in nubes; diffundite nubibus altis,
Atque per arentes, Domini præconia, campos.
Vos Domino, lenes Venti, ingeminate ſuſurros:
Turbine vel ſylvas perflante, cacumina Pinus
Proceræ ſinuate Deo, & procumbite Quercus.
Vos gelidi Latices, per gramina murmure læto
Reptantes, Dominum laudate loquacibus undis.
Illius in laudem, Volucres, plaudentibus alis
Deproperate melos blandum per guttura, cœlo
Dum liquido audaces urgetis in aſtra volatus.
Illius in laudes, vos cuncta trahentia lumen
Æthereum, unanimis attollite vocibus Hymnos;
Seu vada cœrulei ſulcatis inhoſpita ponti,
Sive gradu elato frondoſa per avia curſum
Ducitis, aut longo quæ volvitis agmine cauda
Pulveream per humum: Vos omnia conſcia teſtor,
Vos narrate, Dei ſi laudes immemor unquàm
Vel naſcente die, vel decedente, ſilebo;
Neve meum referet carmen convallibus Echo.
Magne Opifex rerum! Tu præſens uſque memento
Impertire Bonum nobis. Si fortè tenebris
Nox infauſta Malum celaverit; ô Deus alme,
Disjice, nigrantes ut Sol modò diſſipat umbras.
Talibus innocui orabant; & nubila mentis
Turbatæ ſubitò aufugiunt, redeúntque ſerena.
Tum ſolitas, inter ſtillantes nectare flores,
Ad-curas iter accelerant; ubi ſiqua comantes
Luxurioſa nimìs ramos expanderit arbor,
Reſcindunt: Vel ſiqua premat jam nubilis herbam

Vitis,

Vitis, ad amplexus ducunt; quæ protinùs ulmo
Brachia lascivè innectit, sterilémque mariti
Vestit adoptivis truncum, pro dote, racemis.
His ita detentos curis miseratus ab alto
Prospexit Pater Omnipotens, volucrémque Ministrum
Compellat Raphael, qui se sociare Tobiæ
Dignatus, monstravit iter quo tutus iniret
Conjugium totiès nuptæ fatale Puellæ;
Quémque his alloquitur dictis, ac talia mandat.
 Cernis ut insolito Tellus commota tumultu
Ferveat, & quantis agitavit pectora curis
Humanæ Proli Satanas; qui nupèr Abyssum
Emensus vastam, Paradisi mœnia saltu
Transiit hesternæ per amica silentia lunæ.
Jámque dolos animo vafro meditatur, ut Illis
Corruptis omnes possit vitiare futuros.
Vade age, colloquiis reliquum consume diei
Cum socio, tanquam benè notus amicus, Adamo;
Qui nunc æstatem fugiens, sub frondis opaco
Tegmine, vel reficit placido sua membra sopore,
Sive famem relevat. Sermones inter agendum,
Sæpiùs inculca Cœlestis gaudia vitæ;
Qualem si cupiat, modò perstet firma voluntas,
Velle sat est. At velle potest; nam nulla cöercent
Fræna voluntatem: Tamen est mutabilis. Ergò
Præmoneas, nimiùm nè jam securus Aberret.
Insupèr ostendas, quàm sævo obsessus ab hoste
Discrimen patitur; qui deturbatus Olympi
Sedibus, æthereas aliis nunc invidet arces,
Atque viam tentat præcludere. Conscius armis
Se nil posse, dolos varias & callidus artes
Fabricat. Hæc summa est, hic nostri nuncius esto;
Nè, non præmonitus, postquàm peccaverit ultrò,
Ignotæ poterit fucos obtendere Culpæ.

Illu-

# Illustrissimi Principis
# FREDERICI GULIELMI,
## Electoris *Brandenburgensis*, &c.
## Exequiæ, Anno 1688.

TEutonicos inter planctus, & mœsta Codani
Murmura fluctisoni, pastor dum quisque sub ulmo
Rupibus ac sylvis modulatur arundine carmen
Funereum, & resonæ jactant ad sydera valles;
Da quæso, Frederice, tuis ut Manibus ultrò
Advena supremos etiam persolvat honores,
Assideátque tuo plorans mea Musa sepulchro.
At quâ laude virum, quo tanti nominis Umbram
Elogio exornem, quem non laudaverit ætas
Ulla satis? Quali gemitu, quantóque dolore
Prosequar, ulla satis quem non defleverit ætas?
Fulmineæ vires dextræ, bellíque labores
Assiduos, fusásque acies, ereptáque signa
Hostibus è mediis, alios fortassè juvabit
Dicere; Pierides, sed nos majora canamus.
En, jacet Austriaci summum decus atque fidele
Præsidium Imperii! Jacet invictissimus Heros!
Quem non ausus erat ( si qua est ea gloria ) Gallus
Innumeram ostentans aciem, rapidísve Polonus
Acer equis, gladio jactísque lacessere telis.
Suedia bellatrix non jam conatur, ut olìm,
Imperii fines calido proferre sub austro;
Sed contenta suis, Arctoæ frigora brumæ
Dura pati gaudet. Nec Magni nomen Adolphi
Usque adeò jam grande sonat. Vix ille tremendus
Hector, Odera, tuas unquàm fœdaverat undas
Sanguine Germano; nec tot sua tempora lauris
Induerat, noster si tunc regn'asset Achilles.

D O

O gens chara Deo! Tibi quàm felicia regna!
Quàm nivei fluxere dies! Quámque ubere læto
Risit opimus ager! Quid non sperare licebat
Principe sub tali? Qui dum perterreat hostes
Vel famâ ingenti; sine bello victor, ovantem
Per populum incedit, magnúsque in pace triumphat.
Ceu leo, desertis latè qui regnat in oris
Ardentis Libyæ, vasto dum fusus in antro
Et requiem & frigus captat; si fortè vel ursa
Hispida, vel tigris, recubantem aspexerit, aures
Demittens pavidas tacito per devia cursu
Aufugit, atque ultrò dominum, regémque fatetur.
Roma suos tandem, nimiùm ventosa, Catones,
Fabricios, Decios, Curiósque efferre sub astra
Laudibus absistat: próque illis omnibus unum
Nominis augusti Fredericum fama loquatur.
O quàm pulchra tenet diæ Virtutis imago
Nos planè attonitos; dum te, Gulielme, tuemur,
Inque tuâ fronti geminam radiare Coronam!
Justitiámne prius mirer, clarissime Regum,
Sive Deos erga pietatem? Totus in illam,
Totus in hanc fueras incumbere visus; utramque
Sic tamen exercens ut vel neutrique deesses.
Non tibi erant cordi lautæ convivia mensæ,
Non aliena Venus; nec pectora mascula fregit
Persica luxuries. Testor tua robora dextræ,
Atque gravem, rapido quam turbine torseris, hastam:
Testor & illustres, charissima pignora, Natos,
Ordine qui longo numerantur; testor & annos
Nestoreos, niveúmque verendæ frontis honorem.
Sic, ter magne Heros, variis cumulate Deorum
Muneribus; tandem, titulis & plenus & ævo,
Haud cadis, at placidè moriens procumbis in urnam!
Hactenùs ipse tuo mœrens, Germania, damno
Ingemui. Verùm, ecce, nova uberiórque doloris
Exurgit mihi materies! Nam sors tua dura
Afficit haudquaquàm leviori clade Britannos.
Occidis, ô nostræ non ùltima gloria Gentis!
O Britonum prædulce decus! Tibi cœrula quanto
Vitta Periscelidis nostræ per colla decore

Ser-

Serpebat! Sonipes victor dum proterit Hydram
Luctantem, ecce, tuo pendens de pectore, vires
Inde novas animósque in prælia ferre videtur!
Occidis! Immeritò qui non audire solebas
Strenuus Angliacæ Fidei tutamen & ultor.
Ah, quoties meminisse juvat, charissime Princeps,
Quàm latè expansis ulnis, quàm fronte benignâ
Excipis hospitio Fratres, quos effera Romæ
Sævitia ( infandum! ) patriis proscripserat arvis
Nupèr, & ignotum jussit migrare per orbem.
Dúmque ferè exhaustos jam casibus, omnium egenos,
Urbe, domo socias; clades ac vulnera, sævi
Quæ dederant Galli, plúsquam pensantur ab Ipso.
O vos felices! Si sic revalescere Divi
Concedant Miseris; quem non, Periisse, juvaret?
I nunc, si lubeat, jacta vegrandis, inermi
Insignes de gente tuos, Lodoice, triumphos.

---

# HIBERNIA PLORANS,

## Carmine Pastorali,

*Melibæus, Lycidas, Alexis* INTERLOQUUTORES,

Anno Dom. 1689. Mense *Julii*.

*Melib.* UNde, & quò, Lycida? Quid vult sibi mantica tergo
Ista appensa tuo? Cùr tu quoque, noster Alexi,
Usque adeò festinus iter moliris; & altos
Creber anhelanti gemitus à pectore ducis?
*Lycid.* Haud vacat effari ( nam longa est fabula ) nostræ
Quæ sit causa viæ. Jam vix ereptus ab Orci
Faucibus horresco; & si me non ludit imago,
Miles adhùc stricto supra caput imminet ense.

*Alex.* Quò fugiam? quæ nunc misero mihi sylva latebras,
Aut quæ saxa dabunt? En, ô Melibæe, Deorum
Munere, per medios hostes, per tela, per ignes
Hùc tandem elapsi pervenimus! *Lyc.* Audin', Alexi,
Quadrupedantis equi sonitum? Fremit ecce tubarum
Clangor, & attonitas jam nunc diverberat aures!

*Melib.* Omnia tuta times, Lycida. Quæ somnia narras?
Quos audis lituos? Vanam hanc precor exue mentem.
Circumquaque silent latè loca; nec levis usquàm
Populeas inter frondes movet aura susurros.
Quò properas? Nonne ipse vides, quàm terra dehiscat
Sole sub ardenti, medium qui fervidus alto
Jam vehit axe diem? Mecum recubare sub umbrâ
Quid vetat? Antiqui si non sis prorsùs amoris
Immemor; antiquos paulùm recitemus amores.

*Lycid.* Nescis, ah Melibæe, meos quàm densa malorum
Turba sinus agitent! Ibi non locus ullus Amicæ.
Nil mihi formosî cum Phyllide: Nec mihi rursùm
Dulcis erit (quondàm gratissima) fistula curæ.

*Alex.* O felix Melibæe! Tuo quæ mitia ruri
Numina jam præsunt? Pastores inter Ibernos
Unicus es, quem nulla Deorum exercuit ira.
Nos patriæ fines & dulcia linquimus arva;
Nos patriam fugimus: Gelido tu fusus in antro
Fronde super viridi, cantas Amaryllida sylvis
Vicinis; referunt dociles Amaryllida sylvæ.

*Melib.* Usque (fatebor enim) licuit mihi dicere, ab illo
Tempore, quo nostras Princeps Jacobus ad oras
Appulit; "Hæc mea sunt; procùl hinc, procul ite larrones
Armigeri! Vobis non hos consevimus agros.
Ille idem hæc nobis dedit otia; pérque virentes
Ad libitum jussit campos errare capellas.

*Lycid.* Non equidem invideo, bone vir. Sic notus Ulysses?
Romulidûm sic nota fides? Vel dona ferentes
Romulidas certè timeo. Nè crede; caveto,
I fuge, dum poteris: Viridi latet anguis in herbâ.

*Alex.* Me miseret, Melibæe, tui! Quem vafer inermem
Hostis in amplexu fovet, ut præcordia telo
Certior attingat. Sic noram sæpiùs hœdum
Liberiore gradu per pascua læta vagari,

Quò

Quò tandem imbueret jam victima pinguior aras.
*Melib.* An cadit in quenquam tantum ſcelus? Abſit, Alexi,
Abſit, ut aſcribam tàm ferrea ſceptra Jacobo!
Dent meliora Dii! *Alex.* Quorsùm mihi ſceptra Jacobi
Occinis? Ille ſuo nunc porrigit ora capiſtro;
Durúmque agnoſcit Dominum: Quin haud pudet ipſum,
(Proh fœdum auditu!) Gallo ſub Rege mereri.
Gallia enim, toti quæ vult dominarier orbi
Per fas atque nefas, etiam hæc in Regna rapaces
Injecit furibunda manus. Bella, horrida bella,
Hìnc modò graſſantur noſtros impunè per agros.
*Melib.* Certè equidem miranda refers. Verùm unde petita?
Credo quòd à triviis; ubi mendax Fama loquaci
Turbæ hominum vanis replet ſermonibus aures.
*Alex.* O me felicem, mihi ſi noviſſe liceret
Hæc ſolùm à vano populi ſermone! Sed horum
Pars ego magna fui: Quæq; ipſe miſerrima vidi
Hiſce Oculis, ea ſola tibi jam narro. *Lyc.* Dolores
Infandos renovare jubes, Melibæe. Cupido
At quoniam te ſumma tenet cognoſcere, fato
Quo ſumus oppreſſi; caſus, en, accipe noſtros.
" Fortè, per occiduum quùm jam devexus Olympum
Sol urgebat iter, mecum conſedit Amyntas
Fronde ſub iliceâ: Paſsìm per mollia campi
Gramina ludebant ſaturæ cum matribus agnæ.
Sedulus ille parat Galateæ ſertą puellæ
Florea; dum calathos ego lenti vimine hibiſci
Texebam: à tergo confeſtìm ſylva fragore
Horrendum inſonuit; ſubitóq; ærata caterva
Emicat, & ſtrictis circum nos funditur armis.
At quid multa? Greges inter captivus Amyntas
Ducitur; ipſe, bonus pedibus, per devia ſylvæ
Aufugio, & coryli denſis me condo ſub umbris.
Sic gladium evito: Sed poſtquàm Luna quadrigæ
Bis niveos apta'rat equos, dum luſtra ferarum
Inter & anfractus erro; mihi pallida vultum,
Rugoſas macilenta genas, obſiſtitur ipſos
Ante oculos maleſuada Fames, arcúmque ſagittâ
Inſtruit, intentátque atroci vulnere mortem.
Heu! Quid agam? Quò me vertam? Sententia demùm

Hæc ſedet; ut referam greſſus, propriósq; reviſam
Jam vacuos ( mecum ſic rebar) ab hoſte penates.
Regredior; nec longè aberam, quùm ſcena dolorum
Altera ſe pandit. Nigris obducta favillis,
Flammarúmq; globos alto agglomerantia cœlo,
Fumant tecta Caſæ. Clarâ ter voce maritam,
Ter natum appello: Sed nil mea fida Neæra,
Nil mihi clamanti reſpondet charus Iolas.
Protinùs horrore obſtupui; nervíſque ſolutis
Genua labant: Et ſi non opportunus Alexis,
Illàc fortè viam tendens, ſubvenerat ægro,
Prolapsóque manum porrexerat; ipſe ſub umbras
Fugiſſem, fœlix ſocius tibi, dulcis Iola!
Nec jam ( ah, tædet enim ) cœli convexa tuerer.
*Melib.* O Lycida, nimiùm duris exercite fatis!
Quas tecum lachrymas, aut quæ ſuſpiria fundam
Digna tuo caſu? Si vel truculentior eſſem
Tigribus, aut quamvis triplici durata metallo
Corda forent; poſſem veſtris afflere querelis.
*Alex.* Quid faceres, Melibæe? Tuos quæ flumina vultus
Implerent? Si mille agri vaſtata videres
Jugera, direptáſque domos, everſáque templa,
Cladémque ſtragéſque ferox quas edidit Hoſtis
Haud procùl à fluvio, muros qui proluit urbi
Sat bello claræ, gelidam quà vergit ad Arcton
Hæc Regio infelix. Illìc bacchatur Enyo
Undique; & ejectis mendicant arva colonis.
Paſtor ibi, incultos per montes avius errans,
Nunc ad ſaxa gemit, precibus nunc Pana fatigat;
Pan minùs à precibus, gemitu quàm ſaxa moventur.
*Melib.* Anne Deus noſter ſolito pro more benignus
Eſſe negat? Neque curat oves, oviúmve Magiſtros?
Haud credam. *Lyc.* Iratus certè Pan iſta reliquit
Rura; nec immeritò. Nam dudùm Sacra profana
Capripedis Fauni temera'runt Illius aras.
*Alex.* Admonuit rectè Lycidas, Melibæe; mihíque
Suggerit, ut dicam propiùs quod ſpectat Alexin.
" Pinguis ubi latè nitidos Ultonia campos
Porrigit, in medio, piceis atque ilice nigrâ
Stat Nemus umbroſum: Pietas antiqua Parentum

Hoc

Hoc sacrum voluit Pani, propriùmque dicavit.
Hic ego votivum nostris ab ovilibus agnum
Ante focos cæsurus eram; jamque hostia cultro
Ingemuit, multúsque cruor tepefecerat herbas.
Quùm subitò Fauni, & reliquorùm Semideorum,
(Qui silvas habitant numero plus mille) sacerdos,
Milite utrumque latus stipante, irrumpit; & ore
Intonat: Horrendo sonitu nemus omne remugit.
Intereà trepidus nequicquàm altaria circum
Volvor ad amplexus; nequicquàm Panos asylum
Confugio: Sumunt etiam hinc mea crimina pondus.
Protinus abripior galeato Judice coram ab
Sistendus. Causâ indictâ; (quòd vita superfit,
Vestrum est, ô Superi!) tectóque exutus, & omni
Armento, æternùm patriis arcendus ab arvis,
Mittor in exilium. Vos, ô mea rura, valete!
Ite mei, felix quondàm pecus, ite juvenci!
Ecquis erit posthac, qui vos ad pinguia ducet
Prata; vel, æstivum sidus quùm torret aristas,
Densa dabit patulæ vobis umbracula fagi?
Ecquis erit posthac, qui vos, jam vomere duro
Languentes, placido cantu mulcebit avenæ?
Ite mei, felix quondàm pecus, ite juvenci!
*Melib.* Sis precor æquo animo. Non hæc sine numine Divûm
Eveniunt, ô Alexi! brevi post tempore (siquid
Fert mea mens præsaga) dabit Deus his quoque finem.

*FINIS.*

---



A

Hæc ſedet; ut referam greſſus, propriόſq; reviſam
Jam vacuos (mecum ſic rebar) ab hoſte penates.
Regredior; nec longè aberam, quùm ſcena dolorum
Altera ſe pandit. Nigris obducta favillis,
Flammarúmq; globos alto agglomerantia cœlo,
Fumant tecta Caſæ. Clarâ ter voce maritam,
Ter natum appello: Sed nil mea fida Neæra,
Nil mihi clamanti reſpondet charus Iolas.
Protinùs horrore obſtupui; nervíſque ſolutis
Genua labant: Et ſi non opportunus Alexis,
Illàc fortè viam tendens, ſubvenerat ægro,
Prolapsóque manum porrexerat; ipſe ſub umbras
Fugiſſem, fœlix ſocius tibi, dulcis Iola!
Nec jam (ah, tædet enim) cœli convexa tuerer.
*Melib.* O Lycida, nimiùm duris exercite fatis!
Quas tecum lachrymas, aut quæ ſuſpiria fundam
Digna tuo caſu? Si vel truculentior eſſem
Tigribus, aut quamvis triplici durata metallo
Corda forent; poſſem veſtris afflere querelis.
*Alex.* Quid faceres, Melibæe? Tuos quæ flumina vultus
Implerent? Si mille agri vaſtata videres
Jugera, direptáſque domos, eversáque templa,
Cladémque ſtragéſque ferox quas edidit Hoſtis
Haud procùl à fluvio, muros qui proluit urbi
Sat bello claræ, gelidam quà vergit ad Arcton
Hæc Regio infelix. Illìc bacchatur Enyo
Undique; & ejectis mendicant arva colonis.
Paſtor ibi, incultos per montes avius errans,
Nunc ad ſaxa gemit, precibus nunc Pana fatigat;
Pan minùs à precibus, gemitu quàm ſaxa moventur.
*Melib.* Anne Deus noſter ſolito pro more benignus
Eſſe negat? Neque curat oves, oviúmve Magiſtros?
Haud credam. *Lyc.* Iratus certè Pan iſta reliquit
Rura; nec immeritò. Nam dudùm Sacra profana
Capripedis Fauni temera'runt Illius aras.
*Alex.* Admonuit rectè Lycidas, Melibæe; mihíque
Suggerit, ut dicam propiùs quod ſpectat Alexin.
"Pinguis ubi latè nitidos Ultonia campos
Porrigit, in medio, piceis atque ilice nigrâ
Stat Nemus umbroſum: Pietas antiqua Parentum

Hoc

Hoc ſacrum voluit Pani, propriùmque dicavit.
Hic ego votivum noſtris ab ovilibus agnum
Ante focos cæſurus eram; jamque hoſtia cultro
Ingemuit, multúſque cruor tepefecerat herbas.
Quùm ſubitò Fauni, & reliquorùm Semideorum,
(Qui ſilvas habitant numero plus mille) ſacerdos,
Milite utrumque latus ſtipante, irrumpit; & ore
Intonat: Horrendo ſonitu nemus omne remugit.
Intereá trepidus nequicquàm altaria circum
Volvor ad amplexus; nequicquàm Panos aſylum
Confugio: Sumunt etiam hinc mea crimina pondus.
Protinus abripior galeato Judice coram
Siſtendus. Causâ indictâ; (quòd vita ſuperſit,
Veſtrum eſt, ô Superi!) tectóque exutus, & omni
Armento, æternúm patriis arcendus ab arvis,
Mittor in exilium. Vos, ô mea rura, valete!
Ite mei, felix quondàm pecus, ite juvenci!
Ecquis erit poſthac, qui vos ad pinguia ducet
Prata; vel, æſtivum ſidus quùm torret ariſtas,
Denſa dabit patulæ vobis umbracula fagi?
Ecquis erit poſthac, qui vos, jam vomere duro
Languentes, placido cantu mulcebit avenæ?
Ite mei, felix quondàm pecus, ite juvenci!

*Melib.* Sis precor æquo animo. Non hæc ſine numine Divûm
Eveniunt, ô Alexi! brevi poſt tempore (ſiquid
Fert mea mens præſaga) dabit Deus his quoque finem.

*FINIS.*

---

# BOOKS Sold by *Thomas Speed* in *Exchange Alley.*

A Sermon at the Funeral of Mrs *Elizabeth Fisher*, Sister to the Honourable Sir *William Dawes'* Baronet, D. D. And Wife of the Reverend Dr. *Peter Fisher*, Preached at *Bennington* in *Hertfordshire*, *June* 2d. 1698. By *William Milner*, Vicar of *Shiphall* in *Hertfordshire*, Quarto, Price 6*d*.

A Sermon at the Funeral of the Reverend Mr. *Thomas Grey*, late Vicar of *Dedham* in *Essex*, Preached in the Parish Church of Dedham *Feb.* 2d. 92, with a short Account of his Life, By *Joseph Powel*, M. A. Rector of St. *Mary* on the *Wall* in *Colchester*, Quarto, Price 6*d*.

The Death of Good *Josiah* Lamented A Sermon occasioned by the death of our late most Gracious Soveraign Queen *Mary* of ever blessed memory, preached at *Balsham*, in *Cambridgshire*, *March* 3d, 95, by *Joseph Powel*, M. A. Rector of *Balsham*, Quarto, Price 6*d*.

The necessiy of a present Repentance, A Sermon preached before the Lord Mayor and Court of Aldermen, *March* 10th. By *William Bramston*, Chaplain in Ordinary to his Majesty, *Quarto*, Price 6*d*.

Immoderate mourning for the dead, proved unreasonable and unchristian; or some considerations of General use to allay our sorrow for deceased Friends and Relations, but more Especialy intended for comfort to Parents upon the death of their Children. By *John Owen*, Chaplain to the Right Honourable *Henry* Lord *Grey* of *Ruthen*. 8o, Price 1*s*.

A Moral discourse of the Power of Interest, By D. A. Med Doc. 8o Price 1*s*. 6*d*.

Interest in Epitome: Or Tables in a shorter method then any hitherto yet published. Exactly calculated from one Pound to ten millions of Mony, to the thousandth part of a Penny, after the rate of 5, 6, 7 and 8 *per Cent. per Annum*. By *Israel Falgate* of the Bank of *England*. Made fit for a Pocket Book. Price 6*d*.

*Panarithmologia*; being a Mirror for Merchants, a Breviate for Bankers, a Treasure for Tradesmen, a Mate for Mechanicks, and a Sure Guide for Purchasers, Sellers, or Mortgagers of Land, Leases, Annuities, Rents Pensions, *&c.* in Present Possession or Reversion, being a constant Companion, fitted for all mens occasions. In 3 parts. All performed by Tables ready cast up, whereby Questions relating to any of the forementioned particulars are easily and exactly resolved by inspection into the Tables only. To which is added, a necessary Appendix containing Heads of daily use to all Trades. By *William Lybourn* Octavo. Price 5*s*.

*Pharmacopœus & Chimicus Symmystæ; seu Pharmacopœia Chymica. In Qua Medicamenta Alphabetice digesta tam Chimica quam Officinalia, Scitu dignissima, uno quasi intuitu legenda simul & pernoscenda, Lectori Subjiciuntur. Authore* Joshua Lasher, *M. D. & Coll. Div. Johan. Bapt. in Univer. Oxon, olim Socio.* 12s. Price 2 *s*.

*Pharmacopœia Collegii Regalis Londini Remedia omnia Succincte descripta; una cum Catalogo Simplicium Ordine Alphabetico digestorum: quibus annexum est Manuale ad Forum: nec-non Pinax Posographicus. Editio tertia Prioribus Emendatior & Auctior. Huic insuper adjiciuntur Pharmaca nonnulla in usu hodierno apud Medicos Londinenses. Accessit item in Calce Prosodia Medica observatu non Indigna. Cura* Jac. Shipton *Pharmacopœi Lond.* 12°. Price 2 *s*.

A Dialogue between *Alkali* and *Acid*: Containing divers Philosophical and Medicinal Considerations, wherein a late Pretended New Hypothesis, asserting *Alkali* the Cause, and *Acid* the Cure of all Diseases; is proved groundless and dangerous: Being a Specimen of the Immodest Self-applause, Shameful Contempt, and abuse of all Physicians, gross mistakes and great Ignorance of the Pretender *John Colbatch*. By *Thomas Emes*, Chirurgo-Medicus. The Second Edition. 8°. Price 1s.

Religion the only Happyness. A Poem, in a Letter to a Friend, 4o, Price 6*d*.

THE END.